

KLÁRA
MANDAUSOVÁ

PROTI

SRSTI

Každá se nenarodí
jako kočka.

motto

Proti srsti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Klára Mandausová

Proti srsti – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA

PROTI
SRSTI

KLÁRA
MANDAUSOVÁ

PROTI
SRSTI

Každá se nenarodí
jako kočka

Praha 2023

Dceři Kristině

Mým milovaným

*Všem, kteří neztrácejí smysl pro humor
a drží druhé nad vodou*

Miluna a Macour

Jsou dvě. Ta druhá je kočka.

První se jmenuje Miluna. Teda jmenuje se Miloslava, ale všichni jí říkají Miluna. Ale tak nějak hezky Miluna. Nebo Mili. Nebo Milu. Milušku a Mílu zakázala. Kdo jí tak řekne, na toho se divně podívá. Možná ho začne i trochu nenávidět, ale protože je to hodná holka, co má každého ráda, i kdyby kradl v samoobsluze a falšoval rodné listy, jenom se usměje a špitne, že je radši Miluna.

Macour je kočka. Přestože může rodit koťata, dostala jméno Macour. V útulku Miluně řekli, že je to kocour. Asi aby se nelekla, že se bude množit. Množit a tahat koťata do bytu. Anebo aby jí to nebylo líto. Za jejími zády si pracovnice kočičího azylu špitaly, že přišla další z řady svobodných, bezdětných ženských, co si místo manžela a potomků pořizují kočku, aby se jí mohly za dlouhých osamělých večerů svěřovat, že šéfová je koza sánská, za všechno můžou chlapi, ale úplně nejhorší

je účetní Bohdana, která si vytrhala obočí, kreslí si místo něj úzkou linku a pomlouvá i vadnoucí tchyniny jazyky.

Ale možná si z Miluny dělaly jen legraci, možná samy měly nějaký problém.

Miluna tehdy popadla Macoura, podepsala papír, že všechno o kočkách, včetně těch z útulku, ví, a nasedla i s Macourem, o kterém si ještě stále myslela, že je kocour, do svého terénního auta – protože Miluna má docela drahý velký vůz a taky pěkný byt, je totiž schopná a milá a všichni si o ní myslí, že i dost chytrá, takže jí dobře platí.

Usadila se na plyšové měkké sedačce. Koženou nechtěla, protože má ráda zvířata. Macoura položila na sedadlo vedle sebe v obrovské přepravce v odstínu vyhlášeném renomovanou mezinárodní institucí barvou roku. Tu samou měla Miluna na kabátu.

Možná někdy v tuhle chvíli by se běžné kočce nastartovalo doživotní trauma z velkokapacitních boxů, případně otevřeného prostoru, automobilů, autorádií a kdo ví čeho ještě, možná by potřebovala i kočičí neurol nebo aspoň kozlíkové kapky, taky samozřejmě pro kočky. Jenomže Macour není běžná kočka. Nejenže se statečně vyrovnala s přepravní bednou velikosti řadového domku a jménem pro kocoura-samce, ale právě v tuhle chvíli jako by někdo fouknul do plamene jejího bohatého vnitřního života, neustálé potřeby všechno ko-

mentovat, diskutovat, zařizovat, vynucovat a intrikovat. Konečně je venku z útulkové klece, daleko od jedinců, jejichž inteligence se pohybovala někde mezi hrabošem a rejskem! Kdo ví proč si právě o hlodavcích myslela, že to žádní profesori z Yale nebudou. A konečně bude mít svůj vlastní pelech odpovídající kvality. Ne tu proleželou onuci, která se uvolnila po mourovaté nervóze, co si ji odvezla stejně vyšinutá ženská před týdnem. *Doufám, že budu mít pořádný ležení, když už se jmenuju takhle příšerně! Jen aby mě nechtěla přejmenovat, až zjistí, že jsem kočka. Kdo ví, co by ji napadlo, přemýšlela cestou k autu, zatímco se kymácela v plastové boudě.*

A tak se zrodila Macour, kočka s názorem, přítelkyně Miluny. Přítelkyně ve zvláštním režimu.

To ještě ale Miluna, se stejně bohatým vnitřním životem jako Macour, jenomže v opačné poloze – sama sobě věčně vyčítající, bojácná, pochybující a neschopná být k vlastní osobě aspoň občas tolerantní –, netušila. Protože zatímco Miluna by nejradši mlčela úplně, nikdy nechtěla vyvolávat jakékoli konflikty, Macour by žvanila od rána do večera. A potyčky, ty drobné i větší, se ukázaly být jejím hlavním koníčkem.

Jenomže ve chvíli, kdy Miluna opouštěla s designovou přepravkou útulek, si ještě myslela, že si veze domů roztomilé zvíře, které zažene všechny smutky a splíny z nepovedených vztahů a vrátí jí oči do

normální polohy, ze které se vytáčejí v sloup, když je nablízku její excentrická matka.

Ženy občas mívají různé nápady. A Miluna obzvlášť.

Kdyby někdo sledoval jejich první rozhovor, sepal by ruce a směrem vzhůru by poprosil, bůh k nim buď milosrdný.

„Masourku, zlatíško chlupaťoušský! Pošem, pošem. A teď už budeme spolu a už nebudeme šami.“ Miluna pohládila pravou dlaní kočičí přepravku a s tou levou na volantů si náramně užívala, že šišlá. Tak ráda by někdy zašišlala na Noru z marketingu nebo Liběnu z personálního, když řeší tvrdost gelových nehtů a přípravky zapatlávající vrásky.

Macour na její šišlání hned lehce hystericky reagovala. *Masourku? Já se jmenuju Masourek? Nejdřív říkala Macour! S cé! Ne s es! A napsala si to i do těch lejster, co musela vyplnit, než mě jí dali. Hele, říkej mi laskavě jen Macoure, jo? Je to blbý, ale ještě blbější bude, až zjistíš, že jsem se mohla jmenovat třeba Konstantina.* Miluna zaslechla jen dlouhé mňouknutí.

„Ale pošimtě, už budeme doma, šeká tě tam klásej pelíšek.“

Tak tohle bude práce! Macour už se ani nesnažila vydat jakýkoli zvuk. A kdyby mohly kočky obracet oči v sloup, obrátila by je stejně jako Miluna v přítomnosti svojí matky.

Později se ukázalo, že i kočky to dokážou, když chtějí. A umí toho ještě mnohem víc.

Miluna brzy pochopila, že šišlání na Macoura nefunguje, stejně jako to, že i některé další věci jsou v jejím životě zcela zbytečné. Například kniha o tom, jak se starat o kočku a vychovávat ji. Tolik zbytečných pouček, pravidel a tezí. Tolik nefunkčních ponaučení a rad! Třeba škrabadlo. Proč ho mít, když jsou v bytě židle, křesla, skříně a další vybavení? Nebo budík, který si stále nařizovala na stejný čas, aby se nezpозdila do kanceláře. Zatímco ten její pípál v sedm nula nula, už v pět patnáct každý den, soboty a neděle nevyjímaje, skočila Macour Miluně na hlavu. *Vstáváme! Je čas lovení! V tuhle dobu je kořist nejméně ostražitá*, vykřikovala Macour moudra pramenící z jejích instinktů a pouličních zkušeností. Marně se Miluna bránila, marně máchala rukama. Macour, která už mohla lovit jen kapsičky a paštičky, a ty moc rychle neběhají, vrískala nadšením, jak se jí daří tahat za Miluniny polodlouhé vlasy a útočit na všechno, co pod peřinou naznačilo pohyb.

Milunino zoufalé *Macoure, nech toho!* fungovalo jako peříčka na niti. Ještě víc to Macoura rajcovalo a vybízelo ke hře.

A Miluna pochopila i to, co Macour naopak nezbytně potřebuje: nekonečné množství kočičího jídla nejvyšší kvality, nekonečné množství tolerance, aby nezešílela v pod kočičími drápy pomalu se

rozpadajícím designovém bytě, a taky nekonečně množství nezištné a všeobjímající lásky.

A tak spolu ty dvě začaly žít. V dokonale uklizeném bytě s výhledem na Pražský hrad.

Velké odhalení

Miluna nejdřív trochu vyšilovala, protože její představa o soužití s kočkou se mýjela se skutečností asi jako autobus v Ulánbátaru s tramvají číslo devět, co jezdí na Žižkov.

Jsem nemocná! Je mi blbě! Tak snad se mnou zajedeš k doktorovi! Taky jsi tam byla, když sis myslela, že seš těhotná, ale pak se ukázalo, že to je asi začínající skleróza. Nejdřív jsi nemohla najít menstruační kalendář, co si do něj děláš kolečka, a pak jsi zapomněla, kdy jsi to kolečko naposledy udělala. Asi bys už neměla souložit, když si nic nepamatuješ. I kdybys to dítě nezapomněla porodit, stejně bys pořád nevěděla, kde jsi ho nechala. Chudák malej. Jsem nemocná! Je mi blbě! stěžovala si hlasitě Macour.

Miluna zrovna vycházela ze své stylově nazdobené koupelny s rolí toaletního papíru v ruce a podívala se směrem k mňoukající kočce. „Proč mi to děláš, Máco?“

Máco?! Důrazně tě žádám, abys mi říkala Macoure! A co ti jako dělám? Myslíš tu pozvracenou podlahu a průjem, který se mi podařilo vynést až na dřevěnou desku u umyvadla? Věř mi, nejdřív to nebyl úmysl, ale pak mi to připadalo jako dobrá pomsta za to, že sis nevšimla mého utrpení. Chtělaš kočku? Máš ji! A já jsem nemocná! Je mi blbě!

„Proč vlastně držím papír?“ zeptala se Miluna sama sebe, ťukla se jím do hlavy a vzpomněla si, že s ním chtěla utřít tu spoušť v koupelně. Došla do kuchyně a otevřela lesklou hladkou skříňku petrolejové barvy. Tenhle týden kupovala už druhý dezinfekční sprej. Rozdělala balení fungl nových gumových rukavic a vydala se znovu do koupelny.

„Macoure, fakt se zlobím! Máš v předsíni krásnou boudičku s dvířkami. A voní to v ní! Copak já chodím na záchod... do předsíně?“ mumlala si cestou.

Jenže ty nejseš kočka, drahá. Aspoň že mi říkáš konečně Macoure. A jestli to mělo být za trest, jako to Macoure, tak budu vyvádět něco pořád, abys mi neříkala jinak. Jo a mimochodem, jsem nemocná a je mi blbě!

„Ježíšmarjá!“ ozvalo se z koupelny. „Co je to tu za špagety?! Macoure, ty žereš špagety? Uáááá, ty špagety nejsou špagety!“

Šup, cvak, buch, buch. Znovu v terénním autě. Miluna si stačila jenom sundat smrduté gumové

rukavice, setřít dezinfekční sprej, který jí vystříkl na ucho, a už byly zase na cestě.

„To byli červi, Macoure! Červi, co vypadají jako špagety! Proto ti je blbě!“

Konečně uznala, že mi je blbě. A že jsem nemocná. To je pokrok.

Obě přistály ve veterinární čekárně. Miluna na židli, Macour v přepravce.

Dávej pozor, kam mě pokládáš! Jsi se mnou zatřásla! Jestli budu zvracet, tak se nediv, rozčilovala se Macour a zasýčela na malého bígla, který se k ní snažil dobývat a strkal čumák do průduchů přepravky. Jedeš, hraboši! Vodpal, nebo budeš mít taky špagety.

„Prosím, nemohly bychom vás předběhnout? Mojí kočce je fakt blbě, zvrací, má průjem, lezou z ní červi,“ poprosila Miluna tiše a pokorně majitelku bígla, nazrzavo obarvenou padesátnici v leģínách s leopardím vzorem a ostře růžovém svetru. Jiná barva se k těm jejím vlasům nemohla hodit mň.

„No, to byste teda nemohla! Kočky maj osum životů...“

„Devět,“ špitla Miluna, ale paní ji asi neslyšela a pokračovala v přednášce. „Ta vám nechcípne, když to s těma červama vydržela doteď,“ uhladila si rukou plnou prstenů zářivý svetr a významně se podívala na hodinky s obřím stříbrným ciferníkem a fialovým páskem. „My jsme tady s Arturem už tři

čtvrtě hodiny, chudák je celej divej. Nevím, kdo tam vlez na tak dlouho," našpulila pusu a uzavřela rázně debatu. „Takže ne. Pojď sem, Arturku, kočička je červivá a kdo ví, jestli nemá ještě vši.“

„Blechy. A nemá," podruhé úplně tiše řekla Miluna. Zaznamenala to jen Macour.

To dá rozum, že jsi mě měla odčervit. V útulku ti sice tvrdili, že to udělali, ale víš, jak jsem dlouho žila na ulici a jak jsem se musela ohánět!

Už už to vypadalo, že Macour začne vyprávět příběh svého zatím krátkého života a nebude k zastavení, ale otevřely se dveře ordinace a z nich vyšla dáma na vysokých podpatcích s jorkšírem, co měl ovázanou hlavu. Miluně připomněl dovádění se sestřenicí Bertou. Přesně takhle jí ovázala hlavu, když si spolu hrávaly na duchy. Usmála se. Záhy jí ale úsměv ztuhl. Vyšel veterinář. Jenomže ne ledajaký. Jiří. Jiří Dražan. Její osudová láska, kterou deset let neviděla. Do háje, na internetu bylo u ordinace napsáno Pavel Potužník. Na dveřích taky! To se oženil s Potužníkovou a vzal si křestní jméno jejího otce nebo co? Vteřina, kdy se díval na zrzavou leopardici, trvala půl roku. Aspoň podle toho, co všechno Milunu napadlo. Strčí hlavu k Macourovi a bude předstírat, že tu nikdy nebyly. Vycouvá ven jako faun, který má lidské tělo a místo hlavy plastový box. Doufá, že nebude mít pak ty červy taky a nebude chodit na záchod vedle umyvadla. Vzpamatuj se, Miluno!

Slyšela, jak se Jiří ptá, co leopardice potřebuje, a pak otáčí hlavu směrem k ní. Nééé! Nestihla vy-
couvat ani si narazit přepravku na hlavu. Je ztracená! Nebo spíš objevená.

„Mili?“

*Jak jí to řekl? Mili? No tak to teda zlatej Macour. Milli Vanilli, to prý byla nějaká příšerná hudební skupina, říkala jedna stará kočka v útulku. Vypadá to, že se znají, to by mohla být výhoda. Předběhne-
me otravnýho hraboše, co mi furt strká rypák do přepravky. Jsem nemocná! Je mi blbě!* Macour se rozhodla vrískat jako pominutá.

„Mili?“ zopakoval Jiří jméno, jako by se chtěl ujistit, že tam nesedí mimozemšťan s polámanou anténou.

„No, jsem to já.“ Miluna zrudla tak, že mohla soutěžit o zářivější odstín se svetrem paní Arturové. Vyhrála by.

„Ty máš kočku?“

Zlomil jí srdce a po deseti letech je jeho první otázka, jestli má kočku?! Ale zase na co jinýho by se tady měl ptát, že? Kolik porodila dětí, jestli je její manžel předseda představenstva a lítá si pro boty do Londýna? I když pozor, v Londýně občas po obchodech chodí, ale nakupuje tam knížky a obrázky. A co ho to vůbec zajímá? Vlastně nezajímá.

Miluna musela vypadat vyděšeně, nebo vyjeveně, nebo ještě jinak, ona ta samomluva taky nikomu nepřidá, protože Macour na chvilku zapomněla na

červí špagety, svoji nemoc a že jí je blbě, a začala se zaujetím pozorovat obě strany. Kroutila hlavou jako na tenise. Dokonce se vybodla i na vlezlého bígla.

„No, kočku a červy.“ Ježíšmarjá, co to říkám? zhrozila se Miluna.

„Tak pojdte všichni najednou,“ roztáhl Jiří pusou do nejkrásnějšího úsměvu na světě, pro který by tehdy uběhla maraton, přestože se dusila už na patnáctistovce.

„Jako i my s Arturkem?“ zvedl se zářivý svetr a zalil čekárnu nečekaným jasnem. „Jsme totiž na řadě!“

„Pořadí pacientů určuje lékař. A těchhle je víc,“ vrátil ji zpátky do sedačky. Byla tak překvapená, že začala nadávat, až když se za Milunou a Macourem zavřely dveře.

Ordinace byla moderně zařízená, světlá a sterilně čistá. Skoro jako designový Milunin byt. Trochu to tady ruší fotky koček a psů, pomyslela si Miluna, jak infantilní...

Seš u veterináře, ne na Designbloku, tak se neofrňuj. Jsem nemocná a je mi blbě! Proto tady jsme, jako by jí Macour četla myšlenky.

Jiří se na Milunu dlouze díval a pořád se usmíval. „Už jsi velká holka. Krásná velká holka.“

Kdyby někdo Miluně mávnul před očima, rukou by jí je urazil, tak je měla vykulené. Vlastně nevěděla, proč se takhle pitomě tváří, nedokázala přepnout do jiného výrazu. A přestala mluvit.

Jsem nemocnááá a je mi blběěěě!

„Podle toho řevu, co se tu ozývá, to vypadá, že sis pořídila spíš jaguára. I ta velikost přepravky tomu odpovídá,“ ukázal Jiří na box, který se začínal pohybovat. Macour už byla našťvaná.

Co si to dovoluje? Miluně se začala vracet řeč. „Nekupuju věci, které pak neslouží dobře,“ promluvila konečně jako na obchodní schůzce s klientem.

Halóóó, jste tady kvůli mně! Oba! Ještě chvílku a odchovám víc červů, nebo co to ve mně je, než asijská farma! Macour vydávala zvuky jako startující helikoptéra.

„Tak se na ni podíváme.“

„Na něj, jmenuje se Macour,“ opravila ho s výrazem chápaté matky Miluna.

Macour se na chvílku zatetelila. Kdyby byla sama k sobě upřímná, musela by si přiznat, že celou dobu tak trochu přehrává. Zase až tak blbě jí není. V očekávání velkého překvapení se jí ulevilo ještě víc.

„Takže ty seš Macour? Krasavec!“ Jiří tahal kočku, která se zasekávala nesmyslně drápky do plastu, přestože celou dobu ječela, že chce pomoc. Konečně byla na vyšetřovacím stole.

„Kdo ti řekl, že je to kocour?“

„V útulku. Mám na to papír. Teda něco jsem popepsala, ale pak jsem si to nevzala, abych nevypadala, že jim ho chci před skončením záruky vrátit,“ pokusila se Miluna o vtip.

„Nechci tě děsit, nebo ti možná udělat radost, ale tohle je kocour asi jako já Marilyn Monroe.“

„A co to teda je?“ Miluna se odtáhla směrem od Jiřího a zabořila bradu do krku. „Surikata?“

„Tohle je prostě krásná kočka. Ta kočka.“

Chi chi, mňoukla Macour.

„Blbost,“ zašermovala rukama Miluna.

„Věci nejsou někdy takové, jakými se zdají být.“

Tak tuhle větu si mohl Jiří odpustit. Byla totiž ta poslední, co od něj slyšela, když se rozcházel.

„To si děláš srandu?!“ Miluna na chvilku zapomněla na děsivou informaci o náhlé změně pohlaví.

„Ne, fakt je to kočka. A kromě těch škrkavek, co nejspíš má a kterých ji docela snadno zbavím, vypadá úplně zdravě a čile. Jako ty.“

Miluna chtěla vykřiknout Ty bídáku!, ale Macour se jí otřela hlavou o ruku. *Nech toho, holka, ty nejseš vůbec taktik, někdy tě to naučím.*

„To ji ale musím přejmenovat!“ konstatovala věcně Miluna, která zase získávala pevnou půdu pod nohama.

Ať tě ani nenapadne říkat mi Macoura! Vždyť bys mě úplně znemožnila! Macour začala tak kvílet, až se Miluna s Jiřím na sebe překvapeně podívali. Miluna trochu vyděšeně.

„Myslíš, že nechce?“

„Nechce. Některý změny fakt nejsou k lepšímu,“ konstatoval Jiří a netušil, jak moc osobně si Miluna jeho větu vzala.